

ВЕЛИКИ ХОРА

Джеймс Уатъ

Роденъ е презъ 1736 г., а починалъ презъ 1819 г. Той е единъ отъ най-именититъ английски механици и инженери. На него се дължи усъвършенствуването на парната машина, като отдѣлилъ цилиндъра и буталото отъ парния котелъ. Джеймс Уатъ е изнамѣрилъ още копирната преса, парното отопление и др. изобретения, които му спечелиха името на великъ човѣкъ.

Училищенъ звънъ

Минаха лѣтни дни,
безгрижни дни верига;
игри, игри, игри —
наситихме се, стига!
Училищния звънъ
отново пакъ удари,
зове ни той навънъ,
да тръгваме, другари!
И бодро той зове
игритъ да забравимъ
и въ стройни редове,
ний пакъ да се изправимъ
съ откритъ и ясенъ взоръ
къмъ бъдещето наше.
Съ науката въ сговоръ
насъ нищо да не плаши!

Ас. Калояновъ

(Продължение отъ брой 15)

Четвърта случка
ТАЛАСЪМЪТЪ

Нераздѣлнитъ другари —
Страти, Шопа и Захари,
най-ленивитъ ергени
отъ селото Боровене,
скжтано подъ планината,
бѣха всѣкому познати
и на млади и на стари,
като славни иманяри.

Презъ единъ следобѣдъ лѣтень,
но отъ жегата — неприветень,
тѣ отрано се събраха
въ кръчмата на Сиромеха.
Взеха чашитъ да чукатъ
и високо да шушукатъ:

— Братя, — каза Шопа строго, —
вчера, вѣрвайте, за Бога,
чухъ на баба отъ устата,
че въ темела на чешмата,
посрѣдъ село, на мегдания,
въвъ бакърена копаня,
било скришомъ закопано

златно, нѣкакво имане,
ала и до днеска още
таласъмъ го пазелъ нощемъ!

— Брей! — изцѣка шумно Страти
и главата си разклати.
— Ний ще станемъ богаташи

Смѣшенъ Смѣшко, братъ

Весела приказка

(Продължение отъ брой 15)

Замигало зайчето отъ благодарностъ и щастие, заскачало весело срѣдъ дружината — забравило, че е безъ уши.

Следъ малка почивка, пакъ завървѣли напредъ.

Крачелъ бавно-бавно, съ голѣма важностъ, съ дългитъ си крака Бѣжко, тичалъ следъ него Смѣшенъ-Смѣшко, като често ловелъ съ дългитъ си ржце Бѣжко, за да не бърза. Подскачала следъ тѣхъ жабата Едноока. А на края припкало и зайчето безъ уши.

Пжтя билъ много дълъгъ. Колкото вървѣли се пресмѣхулници настигали.

Безъ почивка три дни вървѣли, защото кждето спрѣли за малко всички хвърляли камъни по тѣхъ и се смѣли.

Отчаяла се дружината, че не ще намѣри царство безъ пресмѣхулници и спрѣли близо до една гара.

Както седѣли отчаяни предъ тѣхъ застанала една лисица.

— Боже мой лисица! — извикало изплашено зайчето — Спасете ме, че ще ме изяде!

— Не се плаши, зайченце — рекълъ и авторитетно Бѣжко. — Не виждашъ ли колко е тжжна лисицата, че дори не те и поглежда.

— Лисице, добъръ день! — извикалъ ѝ Смѣшенъ-Смѣшко, като разперилъ дългитъ си ржце и заюлѣлъ голѣмата си глава: — Защо си толкова тжжна? Нещастна ли си въ нѣщо или нѣкой те е наскърбилъ? Хайде, погледни нашата дружина и веднага ще се развеселишъ. Хайде де, вдигни глава да ни видишъ!

И, наистина, щомъ си изправила главата лисицата и видѣла чудната дружина започнала да се смѣе съ всичкитъ си сили.

Така много се е смѣла лисицата, че почнала да скача срѣдъ пжтя и всички видѣли, колко била смѣшна лисицата, която нѣмала опашка.

Тогава заедно съ нея се засмѣла цѣлата дружина.

Щомъ свършили смѣха, изморени и изтощени Бѣжко се обади:

— Ела и ти съ насъ. И на тебе ти липсва нѣщо.

— Кжде сте тръгнали вие? — запитала лисицата съ радостъ.

— Търсиме царство, кждето нѣма пресмѣхулници.

— Ще дойда тогава и азъ. Ако не намѣриме такова царство, поне ще има на кого да се смѣя и азъ. Защото тука въ тая пуста гора, само на мене се смѣятъ. Все моята опашка ги засмива.

— Тръгвай тогава съ насъ — обади се Смѣшенъ-Смѣшко. Ние ще се смѣемъ день-два единъ на други и после ще си останемъ приятели. Само, ще знаешъ едно — зайчето ни е мно-

Учебната

Има ли нѣкое дете, което следъ като е прекарано два месеца ваканция, да не му стане мжчно за училището и да не чака съ трепетъ първия училищенъ звънецъ?

Колко е красиво, когато сутринъ рано се занимаватъ съ бодѣри и усмихнати лица върволица ученици и улицитъ се изпълнятъ съ тѣхния звънливъ гласъ!

Каква радостъ блика въ тѣхнитъ очи! Колко надежди зрѣятъ въ младитъ имъ сърдца!

О, та тѣ не сж се виждали толкова дълго време! Сега училищниятъ

щомъ еднажъ го разкопаемъ,
но едно ме само плаши —
какъ и какъ ще изиграемъ
таласъмъ тамъ умразень,
туй имане гдето пази?
Хей, да бждемъ предпазливи,
съ таласъмъ шега не бива! . . .
— Тѣй е, — Шопа промѣрмори, —
право думашъ, братко Страте,
трѣбва умно да я сторимъ,
инѣкъ има да си патимъ! . . .
— Слушай, Страте, смѣшенъ ставашъ
и съвсемъ се вдетенявашъ,
за куражъ на тебъ, пѣкъ, Шопа,
трѣбва да ти бае попа!
Разберете, бѣ човѣци,
таласъмъ нѣма вече . . .
Туй сж глупави брътвежи